

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.412 van 21 maart 2003
in de zaak A. 81.004/X-8508.**

In zake : de KERKFABRIEK O.L.VROUW TEN HEMEL OPGENOMEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

het VLAAMSE GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de KERKFABRIEK O.L. VROUW TEN HEMEL OPGENOMEN op 6 november 1998 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 30 juli 1998 van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn tot bescherming als monument van het gebouw gelegen te Zandhoven (Pulderbos), Dorp 33A, kadastraal bekend Sectie B, nr. 470a (deel);

Gelet op het arrest nr. 90.165 van 11 oktober 2000 waarbij het derde middel ongegrond wordt verklaard, de debatten worden heropend en het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt gelast het onderzoek van de zaak voort te zetten;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2001 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 25 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 mei 2001, datum waarop de zaak voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 21 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2001, datum waarop de zaak voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 13 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat N. DECLERCQ die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 3, 7 en 8, § 1, van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten, doordat "verzoekster slechts gedeeltelijk kennis heeft gekregen van het beschermingsbesluit, daar zij niet het substantiële en onlosmakelijk verbonden advies van de koninklijke commissie heeft ontvangen en aldus in het ongewisse is gebleven omtrent de elementen en motieven die de Commissie tot de noodzaak van bescherming als monument hebben doen besluiten, waardoor een substantieel vormvoorschrift is geschonden en de ganse beschermingsprocedure noodzakelijk verval";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert dat noch artikel 7, noch een andere bepaling van het decreet van 3 maart 1976 vergt dat het advies van de koninklijke commissie afzonderlijk of samen met het definitief beschermingsbesluit aan verzoekende partij wordt betekend, dat artikel 7 van het decreet enkel stelt dat het beschermingsbesluit moet worden

genomen, de koninklijke commissie gehoord, dat de koninklijke commissie effectief een advies heeft verleend en het advies inhoudelijk zelfs in de bestreden beslissing is overgenomen, dat enige verplichting tot betekening van het advies evenmin uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen volgt;

Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord beklemtoont dat het advies van de koninklijke commissie "integreerend deel uitmaakt van de ministeriële beslissing tot definitieve bescherming van een monument", zodat artikel 8, § 1, van het decreet van 3 maart 1976 "wel degelijk met de voeten wordt getreden" door het advies niet mee te betekenen met de beslissing van de minister;

Overwegende dat de verzoekende partij in de laatste memorie doet gelden dat het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord afdoende de gegronde argumenten van het middel hebben geëxpliciteerd; dat zij daar nog aan toevoegt dat het advies van de koninklijke commissie zonder waarde is omdat "het slechts om een verwijzing gaat, zonder degelijk eigen onderzoek, zonder aanvulling";

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie benadrukt dat het eerste middel alleen betrekking heeft op de niet-betekening van het advies van de koninklijke commissie en dat, overigens, de koninklijke commissie wel degelijk een eigen gemotiveerd eindverslag heeft opgesteld;

Overwegende, wat het middel betreft zoals het in het verzoekschrift is aangevoerd, dat volgens artikel 3 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten de koninklijke commissie voor monumenten en landschappen, Nederlandse sectie, tot taak heeft de minister van advies te dienen inzake monumenten en stads- en dorpsgezichten; dat artikel 7 voorschrijft dat de regering het besluit tot definitieve bescherming van de op de ontwerp van lijst voorkomende monumenten en stads- en dorpsgezichten vaststelt, de koninklijke commissie gehoord; dat artikel 8, § 1, bepaalt dat het besluit houdende bescherming als monument en/of stads- of dorpsgezicht wordt betekend aan de eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers;

Overwegende dat geen van de in het middel aangevoerde bepalingen als zodanig vereist dat het advies van de koninklijke commissie aan de

eigenaar wordt betekend; dat de verwerende partij wel verplicht is tot de betekening van het beschermingsbesluit, met inbegrip van de vereiste formele motivering; dat zoals reeds werd vastgesteld in het tussenarrest nr. 90.165, naar aanleiding van de bespreking van het derde middel, te dezen alleszins de formele motiveringseis niet geschonden is; dat voorts niet blijkt noch zelfs maar beweerd wordt dat de formele motieven verzoekster niet betekend zijn geworden; dat het in het verzoekschrift aangevoerde eerste middel ongegrond is;

Overwegende, in zoverre de verzoekende partij in de laatste memorie het advies van de koninklijke commissie zonder waarde en zelfs juridisch onbestaande noemt, zij wezenlijk een nieuw middel doet gelden; dat het ook al eerder, in elk geval in de memorie van wederantwoord, kon zijn aangevoerd en niet van openbare orde is; dat het als onontvankelijk wordt verworpen;

Overwegende dat in het auditorsverslag ambtshalve het middel van de onbevoegdheid wordt aangevoerd; dat wordt uiteengezet dat de bestreden beslissing door de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn is genomen, dat artikel 7 van het decreet van 3 maart 1976 nochtans een besluit van de Vlaamse regering vergt en dat, juist wegens de strijdigheid met die bepaling, geen rekening kan worden gehouden met het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1997 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering;

Overwegende dat de verzoekende partij zich in de laatste memorie bij het middel aansluit;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie betoogt dat het middel ingaat tegen de artikelen 68, 69 en 87, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en tegen de vaste adviespraktijk van de afdeling wetgeving van de Raad van State;

Overwegende dat volgens artikel 68 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen elke regering haar werkwijze regelt; dat artikel 69 bepaalt dat elke regering collegiaal beraadslaagt, onverminderd de door haar toegestane delegaties; dat hieruit volgt dat de verdeling van de bevoegdheden in de schoot van de Vlaamse regering uitsluitend een zaak van die regering is; dat het daarom aan de decreetgever niet zou toekomen een lid van de regering beslissingsbevoegdheid toe te kennen met betrekking tot door hem aangewezen materies; dat het

decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten dat ook niet doet en, in artikel 7, aan de Vlaamse regering opdracht geeft het besluit tot definitieve bescherming vast te stellen; dat, onder uitdrukkelijke verwijzing naar voormelde artikelen 68 en 69, de Vlaamse regering bij besluit van 19 december 1997 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering aan Luc MARTENS, Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, delegatie verleent voor het nemen van beslissingen voor de toepassing van onder meer de wetten en decreten inzake de monumenten; dat het bestreden besluit ook effectief door Luc MARTENS is genomen; dat het niet door onbevoegdheid is aangetast,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt gelast met een aanvullend onderzoek.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig maart 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	J. LUST,	staatsaad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.